

Όσιος Μακάριος ο Μέγας, ο “παιδαριογέρων” (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Όσιος Μακάριος ο Μέγας, ο Αιγύπτιος (19 Ιανουαρίου)

Ο όσιος Μακάριος ο Μέγας γεννήθηκε το 300 μ. Χ στο Τζίζμπερ, χωριό στο δέλτα του Νείλου. Αποσύρθηκε μόνος σ' ένα κελλί κοντά στο χωριό του για να ζήσει την ασκητική ζωή. Καθώς οι συγχωριανοί του ήθελαν να τον κάνουν κληρικό, έφυγε σ' ένα άλλο χωριό. Δέχθηκε αγόγγυστα την κατηγορία του βιασμού μιας κοπέλας που ήταν έγκυος και την διαπόμπευσή του από τους ανθρώπους. Όταν αναγνωρίστηκε η αθωότητά του, και όλο το χωριό πήγε για να ζητήσει συγχώρεση έφυγε στην έρημο της Σκήτης, μια άγονη και αφιλόξενη περιοχή. Ήταν τότε τριάν-τα ετών και επιδόθηκε με μεγάλο ζήλο στον ασκητικό αγώνα. Επειδή πρόκοψε στις αρετές παρά το νεαρό της ηλικίας του ονομάσθηκε «παιδαριογέρων».

Ὁ Γ' Α'

ΜΑΚΑ
ΡΙΟΣ

Ὁ ΔΙΓ' Υ'

ΠΤΙΟΣ

ἜΤΙΝ ἔΝ
ΑΥΤΟΙΣ
Τὸ Φῶς
ἀνάταν
CIC BPC
CIC ΠCIC
ΧΑΡΑ:

Η αποταγή του από τα αγαθά του κόσμου ήταν τόσο μεγάλη ώστε, όταν μια ημέρα έπιασε ένα ληστή να του κλέβει τα λιγοστά εφόδια που είχε στο κελλί του, ο όσιος τον βοήθησε να τα φορτώσει στην καμήλα του. Καθισμένος στο κελλί έπλεκε με τα χέρια του φοινικόφυλλα, και με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό έλεγε: «Κύ-ριε, όπως θέλεις Εσύ και όπως γνωρίζεις Εσύ, ελέησον!».

Οι δαίμονες ομολόγησαν την αδυναμία τους μπροστά στο ύψος της ταπεινοφροσύνης του. Έλεγε ότι οι δαίμονες ανήκουν σε δύο κύριες κατηγορίες: εκεί-νους που μας εξάπτουν τα πάθη και εκεί-νους που απατούν τους ανθρώπους με πνευματικές πλάνες, κακοδοξίες, βλασφημίες και αιρέσεις.

Η φήμη των αρετών του απλώθηκε γρήγορα σε ολόκληρη την Αίγυπτο και πολλοί τον επισκέπτονταν στην έρημο της Σκήτης. Η άπειρη ευσπλαχνία του τον ωθούσε να προσεύχεται ακόμα και για τους κολασμένους. Μια ημέρα, ενώ περπατούσε στην έρημο, βρήκε το κρανίο ενός ιερέα των ειδώλων και το άκουσε να του λέει: «Κάθε φορά που σπλαχνίζεσαι όσους τιμωρούνται, εμείς που είμαστε μέσα στη φωτιά, με τα νώτα του ενός κολλημένα στα νώτα του άλλου, νιώθουμε μια παρηγοριά, καθώς μπορούμε να δούμε για λίγο το πρόσωπο των συντρόφων μας».

Στην έρημο έγινε μαθητής του αγίου Αντωνίου, που εκτίμησε πολύ τις αρετές του. Επιστρέφοντας στην Σκήτη, άρχισε να δέ-χεται όλο και περισσότερους μαθητές, γι' αυτό θεωρείται ως ο ιδρυτής αυτού του φημισμένου ορθόδοξου μοναστικού κέντρου.

Καθώς ο αριθμός των μαθητών και των επισκεπτών ολοένα αυξανόταν, ο άγιος Μακάριος άλλαζε επανειλημμένα κατάλυμα. Ζούσε μακριά από τα άλλα κελλιά. Είχε ανοίξει ένα υπόγειο πέρασμα, μήκους εκατόν περίπου μέτρα, που οδηγούσε από το κελλί του σε απομακρυσμένο σπήλαιο, ώστε να μπορεί να απομονώνεται χωρίς να το ξέρει κανένας, για να φυλάξει τον νου του απερίσπαστο.

Κάθε φορά που ήθελε να συμμετάσχει στην θεία Λει-τουργιά, έπρεπε να διανύσει με τα πόδια πάνω από σαράντα μίλια δρόμο, μέσα στην καυτή έρημο για να πάει στην Νιτρία. Με την προτροπή του αγίου Αντωνίου, δέχθηκε να χειροτονηθεί πρεσβύτερος· ήταν τότε σαράντα ετών. Το Άγιο Πνεύμα του έδωσε τα χαρίσματα της ιάσεως, της προφητείας και της διακρίσεως των λογισμών. Δύο φορές ανέστησε νεκρούς: την πρώτη για να διαλάμψει η αθωότητα ενός ανθρώ-που που κατηγορήθηκε αδίκως για δολοφονία, και την δεύτερη για να αποδείξει σ' έναν αιρετικό την αλήθεια της πίστης για την ανάσταση των σωμάτων.

Το 374, ο Λούκιος, οπαδός του Αρείου, έγινε επίσκοπος Αλεξ-ανδρείας και κήρυξε διωγμό κατά των ορθοδόξων. Εξό-ρισε σ' ένα νησί στο Δέλτα του Νείλου τον Όσιο

και άλλους αγίους μοναχούς. Κατά τη διάρκεια της εξορίας οι ομολογητές άγιοι προσηλύτισαν τους ντόπιους ειδωλολάτρες, στον χριστιανισμό.

Νιώθοντας το τέλος του να πλησιάζει, ο άγιος Μακάριος πήγε να επισκεφθεί για τελευταία φορά τους μαθητές του στην Νιτρία. Σαν πνευματική διαθήκη τους έλεγε με δάκρυα στα μάτια: «Ας κλάψουμε, αδελφοί, ας κλαίνε τα μάτια μας αδιάκοπα, προτού μεταβούμε εκεί όπου τα δάκρυά μας θα κάψουν το σώμα μας». Λίγο καιρό αργότερα, ο «πνευματικός πατέρας της ερήμου» κοιμήθηκε ειρηνικά σε ηλικία ενενήντα ετών. Τα τίμια λείψανά του βρίσκονται στην κοπτική μονή που φέρει το όνομά του, στους τόπους που αγιάσθηκαν με την παρουσία του.

Αποδίδονται στον άγιο Μακάριο τον Μέγα μια σειρά από θαυμαστές «Πνευματικές ομιλίες», στις οποίες αναφέρεται, με την βοήθεια ωραιότατων εικόνων που δανείζεται από την φύση, στις ποικίλες ενέργειες της θείας χάριτος μέσα μας.